

ПРО ПОЛОЖЕННЯ

Шод. Вістий)

на прокладе Петлюри, зрештою, вже мертво. Україна бажана Петлюри гріх і тою метою найбільш української політики була спільна границя з західною союзницею, оскільки републікою не є тайною, що згідно з більшовицьким планом для заняття східної Галичини-словацькою республікою. Також і в заграничній діяльності соціалістична партія бажала завести особливу вишеступову української посольства в Україні, котрі не мають спільного з Україною. Приклад бачимо в Варшаві Петлюри агенти Кулішівського і Філіпчуківського Східну Галичину; дає українське посольство в Берліні, котре фінансує Пейсманський з 300 мільйонів французького франку українського денару треба буде в українській соціалістичній партії свої мети.

СОЦІАЛІСТИЧНОГО РУХУ

Відомий конгрес соціалістичних студентів в Женеві.

В Женеві відбувся в дні 29 грудня м. р. між конгресом соціалістичних студентів. На конгресі були присутні: Америка, Бельгія, Англія, Франція, Італія, Югославія, Австрія, Швейцарія. Цією конгресом організовані єдині соціалістичні студентські свята, для цих завдань першій мірі належать до гріш, як перетворення соціалістичного духу, релігійна пропаганда у всіх школах, критика науки та її, висування в науку істинний світотворчий конгрес виринуло питання студентський Інтернаціонал належати до Ш. Інтернаціоналу, чи має творити для усіх доступну ацію для студентів та професорів.

СОЦІАЛІСТИКА ЗА Ш. ІНТЕРНАЦІОНАЛОМ.

Конгрес незалежних міжнародних соціалістів в Липську звернувся до всіх републіканських соціалістичних пропозицій в справі конференції для укладення основи під новий Інтернаціонал.

СОЦІАЛІСТИКА ВІДНОСНО СЯ ЗА Ш. ІНТЕРНАЦІОНАЛОМ.

Після їх думки "партія" мають ся приступити до Інтернаціоналу, або не мають від своїх соціалістичних принципів.

ВІДНОСНО СЯ ЗА Ш. ІНТЕРНАЦІОНАЛОМ.

14 лютого. — Екзекутивний Міжнародного Союзу Робітників скликали на 2-го серпня в Женеві. Крім цього комітетом було на засіданні комітету швейцарських майстерів заступали Буржуйський кабінет зрозумів, що прокладе кабинет прем'єра Лайбаха. Причому релігійно, що князь-регент Оскар не має право представляти вибори до установчих зборів до установчих зборів. Кабінет Давидовича сформувався м. р.

ЯК ФРАНЦУЗИ ЗДОБУВАЛИ СОБІ "СИМПАТІЮ" НА УКРАЇНІ.

(В річницю побуту Петлюрих приятелів Французів на Україні).

Рік тому назад в Одесі і на південній Україні були французькі війська, які прийшли туди для поборою більшовизму. З тими військами, згідно з їх командантами, жили в дуже приязних відносинах "отаман" Петлюра і його Директорія. Петлюриші вели тоді з французькими капітанами різні переговори та заклачували з ними "угоди" про со петлюришського преса, трубіла як про не знати якої великої ваги події і акти. В той час Петлюра і діставав оружжю і всяку іншу поміч від Французів.

Як знова ті Петлюриші приятелі поведили ся з населенням України, про це свідчить подана тут низке кореспонденція до швейцарської "Дейдліч Нюс". Кореспондент згадує газети подав (в серпні 1919 р.) один випадок, який має місце в Одесі і який збурило був проти Французів все одеське населення. Про сей слухай розповів кореспондентові один Серб, Ратков, а пізнійше потвердив його в Штотгольмі бувший член правительства Петлюри.

Ось що розказував той Серб: "Другого марта о пів десятої вечером я сидів з панною Лябурга старою добродійкою, Лябурга і її трома дочками, Ревекою, Вірою і Гесєю. Тут був ще і другий гість, крім мене, Лазар Швец. Ми вчили ся французької мови.

Нараз отворили ся двері і десять озброєних мушкетів вбігло до кімнати. Між ними було двоє генералів, двоє полковників, двоє простих і чотири французьких офіцирів. Пятеро Російів було в уніформах, а один по цивільному. Трох французьких офіцирів були від піхоти а оден від моряки. Скоро тільки вбігли до кімнати, закричали "руки в гору!" і наставили на нас дула револьверів. Ми піднесли руки і встали. Один із офіцирів кинув ся на мене і сказав: "Скажи, де гроші, що їх привезено з Москви, а ні, то убо тебе!"

Я відповів: "Стріляйте, коли се вам вільно! Я не є трус, я Серб. А про гроші не знаю нічого". Він забрав мені пістолі і почав обшукувати мене, проклачував ший час. Він випорюкнув усі мої гроші, забрав всі документи, всі гроші, мій годинник і почав питати, яка моя професія, яка Лазара Лябурга та що ми за одні. Від нас відобрали все. Забрали всі папери, навіть "почтові картки". Забрали гроші навіть від старої жінки. Коли вона зачала плакати, котрийсь із них закричав: "Ти старе стерво будь тихо, а то застрілю!"

Пороскидували річи по кімнати. Повязали нам руки і всім ді шукали за грішми, приговорюючи: "Не бійте ся, знайдемо ми — хотів би мали збурити дім". При собі Лябурга знайшли різні папери, одно число "Комуніста" на французькій мові, різні записки і т. п. Дві записки найшли у мене. Один із офіцирів сказав до генерала: "Оттут пошла ся нам в руки ціла банда". Забрали від нас річи зложено разом.

Гроші сховали до кишеня, а другі предмети забрали до коша, котрий занесено до бюра тайної поліції.

Відтак пішли до стайні, розбігли замок, а коли найшли там більшовицьку літературу з минушого року, сказали: "Лайдаки, мусли привести сю літературу з Москви".

Геся обв'язала ся: "Таж се література з минушого року". Ми всі були спокійні, крім старої жінки. Вони відповіли: "Ми не дураки. Ми узброєні в револьвери і бомби. Коло кожного автомобіля було вісім озброєних людей. Автомобілі рушили. Я спитав: "Де нас везете?" Мені відповіли: "До штабу". Я зібрав усю свою силу і став думати, якби себе вратувати. Вивезли нас поза місто, попри баракі, до другого жидівського цвинтаря. Коли приїхали на цвинтар, офіцир закричав: "Стань!" Шоферні ступали.

Офіцири приказали автомобілям відїхати подальше, кажучи, що вони збудили і заїхали не там де хотїли. Один із офіцирів спитав, чи не маємо оружя. Нам перешукали. Коли переконали ся, що в нашіюко оружя нема, казали шоферови погасити світла.

Тоді розпочало ся діло. Я знав, що нас сейчас постріляють. Я рішив ся ратувати. Лівою рукою я вихопив однуо офіцирови револьвер а рівночасно правою ударив в лице так сильно, що він впав на другіх. Я вискочив з автомобіля і почав утікати. Із двох автомобілів зачали стрїляти, але що було темно, не поцілили мене. Я біг, упав в рів, підїс ся і знова біг далше. За весь той час військовий не перестав стрїляти за мною. Коли я долавав цвинтарного плота, перешкодив його і найшов ся на жидівському кладбищі. В тім самім часі вони робили свою криваву роботу із нещасними жидівками. Стрїлянина трвала яких 15 минут.

Я вийшов в поле і звернувся до міста. По дорозі побачив двоє французьких жовнірів. Я кричав ся і підїждав, поки не перейду. По якімсь часі я побачив світла двоє автомобілів, що їхали з міста. Я знова заховав ся. Я пізнав, що ті самі автомобілі, що везли перед тим мене і мої товаришів. У них сидїло тепер п'ять жидів, Лябурга, стара Лайфманова, її дочка Ревека і Віра, та жінка інжїнера Еліна. І їх везено на те саме місце кривавої езекуції. Дійсно по якімсь часі я почув багато вистрїлів.

Раненько, 3 марта 1919, часопис "Одеські Новости" помістила слїдуую новинку:

"НЕЩАСНИЙ СЛУЧАЙ". Около 2-ої години було чути стрїли коло жидівського цвинтаря. Післан патрулю, але не найдено нічого. Доперва по якімсь часі два автомобілі скоро переїхали коло патрулі. В автомобілі сидїли цивільні і кількох військових. Досвідта найдено коло жидівського кладбища десять трупів, шість жнок і чотирих мушкетів. Тла нещасних забрано до трупарів і на кожного трупа поставлено картку із написом: "Імя і назвиско цевдівце".

Ціла Одеса заворушила ся. Робітники помімо арештовані і езекуції, виступали шпораз смілише проти французьких надзужит. Усі класи одеського населення злучили ся разом у протесті. Часописні пропоніяли новинки про постріляних людей, котрі побували утїчі. Але народ розумів, що означають такі новинки. Се було холодне мордоване звязів гнобителями.

Підчас похоронів убитих Французами залізничорозників, увесь одеський народ висипав на вулицю непроглядними масами, співачи революційні пісні і несучи революційні прапори.

Військо не було в силі розїгнати товпи. Демонстрації тревали через ший март.

А з початком швітня Французі мусли втікати з Одеси."

СТРАЙК В МОРВСЬКІЙ ОСТРАВІ.

В острівському вуглевому басейні (в Чехії) розпочав ся на підкладі дороченці і недостачі харчевих припасів страйк копальників — робітників і в. Страйкує до 75 тисяч копальників робітників. До страйку прилучили ся робітники на залізних гутах в Вітківцях. Страйкучі наклонили до страйку трамвайних робітників в Моравській Остраві. В сїм басейні заряджено військово погубителе. Страйкуючі робітники ухвалили вислати до пражського уряду депутацію в цілі інтервенції і посередництва. Слєпи замкнені, трамвай курсує. До страйку приступили теж друкарі, наслідком чого не вийшла ні одна газета в Моравській Остраві.

ДО КОГО НАЛЕЖИТЬ ЗЕМЛЯ В АНГЛІІ?

Англія подїбно як Прусія і Росія не зазнала наслідків Великої Французької Революції. Се відїти чи не було найбільшим нещастям, яке коли не будь, впало на сей край. В Англії шляхта не зрєкла ся ніколи своїх феодальних прав, як се стало ся у Франції в серпні 1789 року. Не зломано в Англії нагло давних надужит, не роздїлено великих маєтків, не зметено давних привілеїв.

Англії уряд далї лишив ся урядом великих земельних посідачів. Англійська церква далї лишила ся державною інституцією, яку нарівд мусли піддержувати, чи хоче, чи не хоче. В Англії далї лишала ся і ще до нині істнує так звана висша палата, палата панів, або як її в Англії зовуть, палата лордів, — зложена з дванадцяти членів шляхетських родів, і сї шляхетці мають ще багато з тих політичних і маєткових привілеїв, які вони мали у вісімнадцятому віці. Найважнійшим останком з давного порядку лишилася ся давна система посідання землі, великих земельних посідачів і аренда.

Упривілеювана класа в Англії і сей ний увільнена від безпосередних податків від землі, — зовсім як се було у Франції перед Революцією. В її руках ще й до нині знаходиться право пользования. Воля ше і нині має власть над тим, що в них землю арендують, хоч в Англії істнує тайне право голосування.

В часі, коли у Франції була Велика Революція, Англія вже мала парламент. Сей факт, що Англія також мала парламент, і впоена нещастям до Франції — се все причинило до того, що революційний рух не розширив ся на Англію. Через се остали давні неперядки, надужита, давні привілеї. Пізнійші революції (з року 1830 та 1848) також не зробили на Англію вражіння, як вони зробили по другіх краях Європи.

Економічному підставою Англії є земельний монопол. Анїм оперта її дивілізація. Він зробив з Англії те, чим вона тепер є. Політичні, суспільні, економічні відносини Англії є вислідом її земельного монополу.

Земля Англії є власністю малого числа людей. Навіть статистика, що там відбувала ся, не відкриває всего монополу. Він посїдає урядова перепис земельної власності, т. з. "Домей-лей-бук" з 1873 року, подає, що ціла поверхня Великої Британії обїймає 77 мільонів акрів землі, з котрїх 40 мільонів 500 тисяч акрів є роздїлені на 2.500 маєтків. Всеї землі в Англії та Валї є 34 мільони 500 тисяч акрів (або 80 процент є власністю 38.200 осіб). Члени палати лордів мають 15 мільонів акрів землі. Межи ними є 12 шляхетців, які разом мають 4 мільони 500 тисяч акрів.

В Англії та Валї шляхетичі та шляхетки мають 6 мільонів акрів, 1.288 осіб має 8 мільонів 500 тисяч акрів, а 2 тисячі осіб має 4 мільони 529 тисяч акрів. А в Скотії земля ше більше зібрана в руки шляхти. Там є один шляхетч, який сам має понад 1 і чверть мільона акрів землі, підчас коли 70 осіб має половину землі, а 1.700 осіб девять десятків землі.

А в Ірландії дві треті часті всеї землі є в руках 1.700 шляхетців.

В цілі "Злучені Королівств" (Англія, Валія, Скотія, та Ірландія) на 43 мільони населення є лише 260 тисяч осіб, що має по одному акрови землі або більше, підчас коли таких людей є у Франції понад 6 мільонів, а понад 720 тисяч в маелькій Бельгії. Можна сказати, що весь англійський народ арендує землю від шляхти і оден перед другого платити по раз висшу аренду, аби лише дістати землю.

Вїдай в жадній краю в Європі не змоноподївано так землі як в Англії. З 77 мільонів акрів англійської землі 52 мільони належить до людей, що пересїчно мають по 1.000 акрів.

Неодн земельний властитель є так багатий з промислу або торгівлі, що йому зовсім було до послїдних часів в руках церкви, а англійська церква є також великим земельним посідачем, а її достойники та священники се лише часові її ужиткувачі установлені урядом або приватними особами.

Монопол на землю пояснює навіть англійське партійне життя. Так звана консервативна або юніоністична партія складає ся передовсім із земельних посідачів і тому вона все була протї ірландської автономії. Вона ше ніколи добровільно не пристала на закон, що відбирає її який небудь привілей.

Монопол на землю пояснює англійська адміністрація і судівництво. Земельні посідачі підпиратов адвокатів, а ті знов дійшовши до судів, або до адміністрації, або до законодавчих тіл попірають лїдичівські інтереси.

Ось так Англії не може розуміти той, хто не зрозуміє її економічних основ. Править Англією класа земельних посідачів.

ЯК ЦАРСЬКИЙ ГЕНЕРАЛ ГУЛАВІВ НА УКРАЇНІ.

Подаємо за відєсноу "Волею" уривок з статї, поміщеної в швейцарській газеті "Suisse-Origine", з котрого читач побачить, що виробив Денікін зі своїми бандами на Україні. Читаємо там слїдууюче:

"Страшне було коротке панованє Денікіна, страшнійше як Атилі або Чингісхан. Воно значило ся страшними програмами Жидів. В Київї і Катеринославі вимордовано Жидів майже поголовно. Ішло на українській землі систематичне, організоване винищуванє цілого жидівського пачемени. Українці, Жиди і козаки були жорстоко переслудувані і масово масакрвані. Коли нам кажуть царисти, що тут нічого не поробиш, бо погромні — се елементарний рух народу, то ми документами докажемо, що вони говорять свідомо неправду в "Кієвлянїні" друкував денікінський міністер без теки, В. В. Шульгін, погромові статї, в яких підключував до масакри Жидів.

"Газета Вечерня" повідомляла, що денікінські офіцири брали участь в погромах. Генерал Мамонтов видав ось який наказ: "Узбройтеся проти Жидів, проти сеї "сволочи", котра оскверняє наші церкви. Молоді і старі, нішіть ділявольську силу, котра мешкає в жидівській душі". В Конотопі, Бахмачі, Салці, Козлобі, Тамбові, Воронежї, Слободї, Фастові, Харкові, Севастополї і т. д. річима текала жидівська кров. Ціла Україна, селяне, козаки, робітники, стогнала під кінтом сапрана і питала з болючим здивуванням, чому демократії Антанті не положать кінци сїм оргїям."

ЗЛУЧЕНІ ДЕРЖАВИ НЕ ХОЧУТЬ ПРИЗНАТИ ЛИТВИ.

Се відносить ся й до інших перосїйських народів, а також до України.

ВАШІНГТОН, 9 лютого. — Міністерство заграничних справ дає ясно до відома, яке становище займає се правительство супроти новоутворених держав, що були колись складовою частию російської імперї, а рівночасно, хоч не безосередно, дає до пізнання, що воно противить ся розчленованню бувшої царської домінії. У відповідь Литовській Народній Раді, що двічі була віднесла ся до міністерства заграничних справ а меморіалом о признание незалежності Литви, министерство заграничних справ заявляє, що в часі, як Росія находить ся в ізоляції, Злучені Держави не можуть признати литовської самостійности.

Для бажшого поясненя відповіди правительства Литовській Народній Раді, в урядових кругах вєвняють, що ї треба розуміти не лише відмовою признати Литви, але також всіх інших нововоставших републік в границях колишньої Росії, крім Польщі і Фінляндії. Правительство дає до пізнання, що воно навіть не хоче признати незалежності Естонї, хоч її незалежність признано російське совїтське правительство.

Іза сеї господарської зависимости почали держави уладжувати деякі справи в порозумінню між собою і після останкового плану. І так пр. будова залізниць та телеграфів, уладженя почти і т. и. переведено по плану, який відповідав спільним інтересам поодїнок держав. Залежність одної держави від другої стане нам однак аж тоді наглядною, коли возьмемо під розвагу справу товарообміну зга. торгівлю. Чого якій державі не достає, те бере вона з иншої держави, даючи туди свої товари, яких знов не має там. Само собою зрозуміле, що держави з конечиности мусли звертати увагу на порядки внутрішній устрій в тих кра-